

Verpleegkundigen HELP en Gobabis

Jillard Faber (l) en Bowe Bottinga (r) uit Drachten overhandigen een EHBO-koffertje aan de locoburgemeester van Gobabis bij de aftrap van het EHBO-project voor scholen, voor de deuren van de ambulancedienst van het State Hospital. (Ingezonden foto).

DRACHTEN – Namibië had hun hart gestolen, schreven Bowe Bottinga en Jillard Faber in hun eerste jaarverslag in 2006. Ze beloofden een vervolg op hun ambulanceproject in Gobabis. Zes jaar later is er sprake van een grootschalig opleidingsprogramma. Hun Health- & Emergencycare Learning Program (HELP) moet de acute paramedische zorg in de regio naar een veel hoger niveau tillen.

Door Nico Meijer

Het verhaal vindt zijn oorsprong in de stedenband tussen Gobabis in westelijk Namibië en de gemeente Smalingerland. De onafhankelijkheid van Namibië in 1990 leidde tot een stroom van repatriërende vluchtelingen, met alle problemen van dien. In 1995 schoot de Friese gemeente te hulp en sloot een overeenkomst met Gobabis.

Toen Kijlstra Ambulancegroep Fryslân in 2005 haar 75-jarig jubileum vierde, schonk de directie een ambulance aan Smalingerland voor inzet in het armlastige Gobabis. Bottinga (43) en Faber (41), verpleegkundigen bij het jarige bedrijf, schreven een opleidingsprogramma voor het lokale personeel. Sponsorgeld maakte het mogelijk de compleet ingerichte ziekenwagen te vershippen en de reis- en verblijfskosten te financieren. Het kostte de opleiders elk twee weken vakantie. Maar dat hadden ze er

graag voor over. Ze deden immers nuttig werk en paktten wat mee van een andere cultuur.

Die cultuur zat Bottinga en Faber aanvankelijk dwars. Eerder gemaakte afspraken over de samenwerking tussen brandweer en het staatsziekenhuis laptten de lokale directeuren aan hun laars. Pas later begrepen ze waarom.

Namibië kent een roerige geschiedenis en het jonge land heeft haar koloniale verleden nog niet volledig weten af te schudden. De intenties zijn goed, er is geen apartheid, maar de realiteit is weerbarstig en zo is er een 'zwart' staatsziekenhuis en een 'blanke' vrijwillige brandweer. Soms zit daar wrijving tussen.

Toch is het ambulanceproject geslaagd. Bottinga: "We slaan bruggen. Onze aanpak is daarbij belang-

rijk. We introduceren concepten die gebruikelijk zijn in de traumazorg. Lijstjes hoe te handelen. Wat hier in Drachten geldt, geldt daar in Gobabis ook. In het ziekenhuis, in de brandweerkazerne. En dan begrijpen ze elkaar. Schoorvoetend komt er samenwerking."

"We werken pragmatisch", vult Faber aan, "niet alleen theorie. Ons motto is 'een plaatje, een praatje en een daadje'. Niet alleen in de klas, maar vooral op locatie, de intensive care. De mensen zijn dolenthousiast".

Het succes gaat als een lopend vuurtje door de regio en inmiddels is het ambulanceproject uitgegroeid tot het HELP-programma. Reanimatietechnieken voor pasgeborenen, want de kindersterfte is erg hoog. Als gevolg van overmatig drankgebruik en HIV zijn er veel weeskinderen. Voor hen is een EHBO-project gestart. Bottinga: "De projecten draaien uitstekend. Maar teleurstellingen horen er ook bij. Een EHBO-project voor de scholen in Gobabis is eigenlijk mislukt. Gebrek aan interesse".

Dan houdt het op voor de Drachtster verpleegkundigen. Want centraal in de aanpak staat de eigen verantwoordelijkheid van de bevolking. Daarom "trainen ze de trainers", een klein select groepje van zes man. Die moet de kennis overdragen.

Binnenkort gaan ze weer, met dank aan de sponsors, omdat het 'trainersclubje' vraagt om aanvulling. Ze gaan ook een opleiding reanimatie verzorgen. Waaruit putten ze de motivatie? "Zij enthousiast, wij enthousiast!", klinkt het haast in koor.

ADVERTENTIE I.M.

Schoenmakerij- Sleutelservice Burgum

Schoolstraat 2-B
Burgum
0511 - 465349
www.levenopgezondevoet.nl